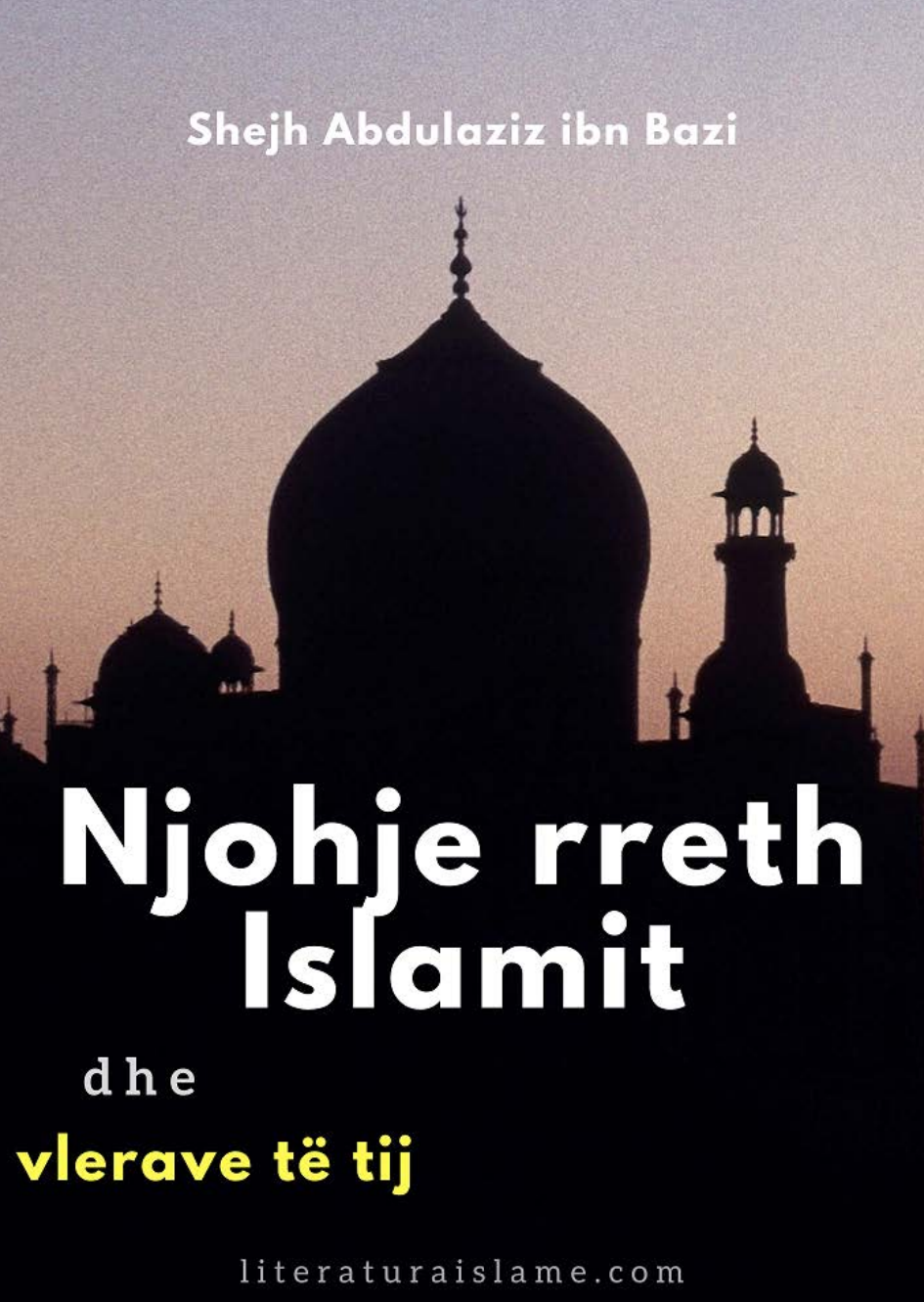

Shejh Abdulaziz ibn Bazi

Njohje rreth Islamit

dhe

vlerave të tij

literaturaislame.com

*Imami, Shejkhu i nderuar
AbdulAziz bin Baz*

Njohje rreth Islamit dhe vlerave të tij

Titulli: ***Njohje rreth Islamit dhe vlerave të tij***

Autori: ***Imami, Shejkhu i nderuar AbdulAziz bin Baz***

Përktheu: ***Ylli Rama***

Recensoi: ***Shuajb Rexha***

Redaktoi: ***Sashenka Jaupi***

Faqosja dhe kopertina: ***Rajan Alliu***

Boton: Qendra “Udha e besimtarëve”[©]

Tiranë 2012

Falënderimet dhe lëvdatat i takojnë vetëm Allahut!

Paqja dhe nderimi i Allahut qofshin mbi të Dërguarin e Tij të fundit.

Allahu i Lartësuar ka thënë: **“Sot jua përsosa fenë tuaj, e plotësova dhuntinë Time ndaj jush dhe zgjodha që Islami të jetë feja juaj.”** [Maide: 3].

Gjithashtu ka thënë: **“Feja e vërtetë tek Allahu është vetëm Islami.”** [Ali Imran: 19].

Po ashtu ka thënë: **“Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.”** [Ali Imran: 85].

Islam do të thotë: T’i dorëzohesh Allahut me njësim, t’i nënshtrohesh Atij me bindje, të distancohesh nga idhujtaria dhe idhujtarët. Idhujtaria ka qenë besimi i

arabëve, përpara se të shfaqej thirrja e Muhamedit (Paqja dhe nderimi i Allahut qofshin mbi të!). Imam Buhariu transmeton nga Ebu Raxha el-Ataridi (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se ka thënë: “Kemi qenë popull që adhuronim gurët, e nëse gjenim ndonjë gur më të mirë se ai që adhuronim, flaknim të parin dhe adhuronim këtë të dytin. E nëse nuk gjenim gurë për të adhuruar, mblidhnim dhé nga toka, pastaj merrnim një dele dhe e milnim mbi atë dhé, e ne fund bënim tavaf rreth saj si formë adhurimi.

Në përgjithësi, gjendjen e popujve përpara se të shfaqej thirrja e Pejgamberit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!), na e ka treguar Kurani Famëlartë në shumë nga ajetet e tij. Në disa prej tyre përmendim fjalën e Allahut të Lartësuar: **“Ata adhurojnë në vend të Allahut atë që nuk u bën dëm, as nuk u sjell dobi dhe thonë: “Këta janë ndërmjetësit tanë tek Allahu!”.** [Junus: 18].

Ndër të tjera mund të veçojmë: **“Sa për ata që marrin mbrojtës të tjerë, përveç Tij, duke thënë: “Ne u lutem atyre vetëm që të na afrojnë tek Allahu.”** [Zumer: 3]. Po ashtu edhe si më poshtë: **“O bijtë e Ademit, le të mos ju mashtrojnë kurrsesi djalli, ashtu si i nxori prindërit tuaj nga Xheneti, duke ua zhveshur rrobat për t’u dukur vendet e turpshme! Ai dhe shpura e tij ju sheh, prej nga ju nuk i shihni ata. Ne i kemi bërë roje të atyre që nuk besojnë.**

Kur ata bëjnë një vepër të shëmtuar, thonë: “Ne i kemi gjetur prindërit tanë që i bënë, por edhe Allahu na ka urdhëruar kështu.” Thuaj: “Allahu nuk urdhëron të bëhen vepra të pahijshme! Përse thoni për Allahun atë që nuk e dini?”

Thuaj: “Zoti im urdhëron drejtësi. Drejtohuni vetëm nga Ai në çdo xhami e lutjuni Atij sinqerisht, me besim të pastër e të vërtetë! Siç ju ka krijuar së pari, ashtu do t’ju ringjallë.

Disa Ai i ka udhëzuar në rrugë të drejtë, kurse disa të tjerë e kanë merituar humbjen. Ata kanë zgjedhur djajtë për mbrojtës në vend të Allahut dhe mendojnë se janë në rrugë të drejtë.” [A’raf: 27-30].

Prej ajeteve të tjera janë: “Dhe nga ajo që Ai krijoi prej drithërave dhe prej kafshëve shtëpiake, ata (idhujtarët) ndanë një pjesë për Allahun dhe thanë: “Kjo është për Allahun, sipas pretendimit të tyre, ndërsa kjo është për idhujt tanë. Ajo që ishte për idhujt, nuk shkon te Allahu, e ajo që është për Allahun (sipas tyre), shkon tek idhujt e tyre. Sa gjykim i shëmtuar është ai që gjykojnë.” [En’am: 136].

Ajetet rreth kësaj teme janë të shumta. Gjithashtu, mbi këtë temë tregojnë edhe thëniet e sakta nga i Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!). Librat që flasin për historinë e Pejgamberit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!), historianët dhe njerëzit

e besueshëm tregojnë për gjendjen e popujve para se të dërgohej Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!), të cilët kishin format e tyre të ndryshme të idhujtarisë; ndër ta kishte që adhuronin idhuj, kishte që adhuronin të vdekurit nëpër varre, e prej tyre kishte që adhuronin diellin dhe hënën, apo planetët, ndërsa një pjesë tjetër adhuronin diçka tjetër. I Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) iu bëri thirrje që të adhuronin Allahun, Një të vetëm dhe të largoheshin nga ajo prej së cilës ata dhe baballarët e tyre adhuronin, sepse ishte e kotë; ashtu sikurse na ka treguar Allahu i Lartësuar: **“Thuaj (O Muhamed): “O ju njerëz! Unë jam i Dërguari i Allahut tek të gjithë ju. Allahu, që vetëm i Tij është sundimi i qiejve e i tokës, s'ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Tij; Ai jep jetë dhe Ai jep vdekje, pra besoni Allahun dhe të Dërguarin e Tij, Profetin e pashkolluar, që beson Allahun dhe shpalljet e Tij, ndiqeni rrugën e tij që ta gjeni të vërtetën.” [Araf: 158].**

Po ashtu veçojmë: **“(ky është) Libër; të cilin Ne ta shpallëm ty që me urdhrin e Zotit t'i nxjerrësh njerëzit prej errësirave në dritë; në rrugë të Fuqplotit, të Falënderuarit.” [Ibrahim :1].**

Ai ka thënë: **“O ti Pejgamber, Ne të dërguam ty dëshmues, lajmëtar përgëzues e qortues. Dhe me urdhrin e Allahut, thirrës për në rrugën e Tij dhe pishtar ndriçues.” [Ahزاب: 45-46].**

Dhe ka vazhduar: **“Ata nuk ishin të urdhëruar me diçka tjetër, përveç që ta adhuronin Allahun me një adhurim të sinqertë ndaj Tij, dhe të largohen nga çdo besimi të kotë.”** [Bejjine: 5].

Po ashtu: **“Zoti yt ka dhënë urdhër të prerë që të mos adhuronit tjetër përveç Tij.”** [Isra: 23]. Ajetet që flasin për këtë temë janë të shumta.

Gjithashtu Allahu i Lartësuar na ka sqaruar qartë se këta idhujtarë, megjithëse ishin të tillë, e pranonin se Allahu është Ai që i ka krijuar dhe se është Ai që i furnizon, por ata adhuronin idhuj të tjerë veç Tij, në mënyrë që t'i kishin si ndërmjetësues mes tyre dhe Allahut; ashtu siç e përmendëm edhe më sipër ku Allahu i Lartësuar thotë: **“Ata përveç Allahut adhurojnë çdo gjë që nuk bën as dobi, e thonë: “Këta janë ndërmjetësuesit tanë te Allahu!”**. [Junus: 18].

Prej ajeteve që e kanë përmendur këtë fakt janë:

Fjala e Allahut: **“Thuaj: “Kush ju furnizon me ushqim nga qielli e toka, kush e ka në dorë të dëgjuarit e të shikuarit (tuaj), kush e nxjerr të gjallin nga i vdekuri e kush e nxjerr të vdekurin nga i gjalli, kush rregullon çdo çështje?”** Ata do të thonë: **“Allahu”**. Ti thuaj: **“A nuk i frikësoheni?”** [Junus: 31].

Dhe ka thënë: **“E nëse ti i pyet ata: Kush ju krijoi? Me siguri do të thonë: “Allahu!” E si pra, i kthejnë shpinën?” [Zuhruf: 87].** Si këto janë edhe shumë ajete, të cilat na sqarojnë për këtë fakt.

Për këtë arsye zbriti dhe dërgimi i Muhamedit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) me fenë Islame, feja e fundit, jo vetëm për arabët, por për të gjithë njerëzimin. Kjo fe erdhi për njerëzimin në kohën më të nevojshme me qëllimin për t'i nxjerrë ata nga errësira në dritë.

Kjo fe madhështore është Islami, i cili është i ngritur mbi pesë baza, e këto baza janë shtyllat e saj; sikurse është transmetuar në dy librat e sakta të hadithit (Buhariu dhe Muslimi) nga Ibn Umeri (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Islami është ngritur mbi pesë shtylla: Dëshmia se nuk ka të adhuruar me të drejtë përveç Allahut dhe se Muhamedi është rob dhe i Dërguari i Tij, falja e namazit, dhënia e zekatit, agjërimi i Ramazanit dhe kryerja e Haxhit”.

Dy dëshmitë janë shtylla e parë e Islamit dhe më e rëndësishmja prej tyre. Kjo fjali madhështore nuk është vetëm adhurim që thjesht thuhet me gojë, pavarësisht se ai që e citon hyn në Islam, por obligimi në të është që të veprohet sipas domethënies që kjo fjali mbart. Kjo fjali përmban singeritet ndaj adhurimit

të Allahut të vetëm, besimin se vetëm Ai e meriton adhurimin e përkushtuar me çiltërsi dhe se adhurimet që u kushtohen idhujve të tjerë veç Tij janë të kota.

Gjithashtu, kjo fjali përmban në vetveten e saj, dashuri ndaj Allahut të Lartësuar, dhe dashuri ndaj të Dërguarit të Tij (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!). Kjo dashuri e çon robin në adhurimin e Allahut, Një të vetëm dhe në madhërimin e Tij, si dhe e orienton në pasimin e Sunetit të Pejgamberit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!); sikurse ka thënë Allahu i Lartësuar: **“Thuaj: “Nëse e doni Allahun, atëherë ejani pas meje që Allahu t'u dojë, t'u falë mëkatet tuaja, vërtet Allahu është që fal shumë, mëshiron shumë” [Ali Imran: 31].**

Nga domethënia e shehadetit është edhe bindja ndaj Pejgamberit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) në atë që ai urdhëron siç thotë Allahu i Lartësuar: **“Çfarë t'u japë Pejgamberi, atë merreni (zbatojeni), e çfarë t'u ndalojë, përmbajuni” [Hashër: 7].**

Prej hadithit të saktë është transmetuar se Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Tre gjëra nëse gjenden tek personi, ai e ka ndjerë ëmbëlsinë e besimit: Të jetë Allahu dhe i Dërguari i Tij më të dashur tek ai se çdo gjë tjetër ...”.

Po ashtu edhe fjala e Pejgamberit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ku thotë: “Nuk ka besuar ndonjëri prej jush, derisa të jem unë më i dashur për të se sa prindërit e tij, fëmijët e tij dhe se të gjithë njerëzit”.

Shtylla e dytë është falja e namazit. Falja e namazit është shtylla më e rëndësishme pas dy dëshmimeve. Falja e namazit është ajo që e mban fenë dhe është gjëja e parë prej punëve për të cilën njeriu do të japë llogari para Allahut në Ditën e Gjykimit. Nëse ai do t'i ketë llogaritë në rregull me namazin, atëherë ai ka shpëtuar; por nëse me namazin nuk do t'i ketë llogaritë ashtu siç duhet, atëherë ai është i humbur dhe i dëshpëruar. Namazi është adhurim që kryhet në kohën e tij të caktuar; Allahu i Lartësuar thotë: **“Namazi është obligim për besimtarët në kohë të caktuar”** [Nisa: 103].

Allahu i Lartësuar na ka urdhëruar që të kujdesemi për faljen e namazit duke na thënë: **“Tregohuni të kujdesshëm rregullisht ndaj namazeve (faljeve), veçanërisht ndaj namazit të mesëm (Ikindisë) dhe ndaj Allahut të jeni adhurues me frikë-respekt (në namaze).”** [Bekare: 238].

Allahu i Lartësuar i ka kërcënuar besimtarët që e neglizhojnë faljen e namazit dhe e vonojnë faljen nga koha e tij me anë të ajetit: **“E pas tyre (të mirëve) erdhën pasardhës të këqij, të cilët e lanë namazin dhe**

u dhanë pas kënaqësive (trupore). Këta më vonë do të hidhen në çdo të keqe (në Gaja).” [Merjem: 59].

Po ashtu ka thënë: **“Pra, është shkatërrim për ata që falen, të cilët ndaj namazit të tyre janë të pakujdesshëm.” [Maun: 4-5].**

Namazi është shenja dalluese mes Islamit, idhujtarisë dhe mohimit. Imam Muslimi në librin e saktë të tij nga hadithi i Xhabirit (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) transmeton se ai ka thënë: “Kam dëgjuar të Dërguarin e Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) që ka thënë: “Mes njeriut dhe idhujtarisë e mohimit është lënia e namazit”. Ndërsa në hadithin që transmetohet nga Burejdetu (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) ka thënë: “Pakti mes nesh dhe atyre (jobesimtarëve) është namazi; ai që nuk e fal atë ka mohuar”. Këtë hadith e transmeton imam Ahmedi dhe të tjerë, me zinxhir transmetimi të saktë.

Është obligim që namazi me xhemat të kryhet në xhami sepse vlera e tij është shumë e madhe. Transmetohet nga Ibn Umeri (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se ka thënë: Ka thënë i Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!): “Namazi me xhemat është më i mirë se namazi që falet vetëm me njëzet e shtatë grada”. Hadithin e ka saktësuar imam Buhariu dhe imam Muslimi.

I Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) mori iniciativë për t'ua djegur shtëpinë atyre që nuk merrnin pjesë në namazin me xhemat, sikurse është përcjellë në hadithin që e transmeton Buhariu dhe Muslimi.

I Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Ai që e dëgjon thirrjen e ezanit dhe nuk është i pranishëm në xhami, nuk i pranohet namazi vetëm nëse ka arsye”, hadithin e transmeton Ibn Maxhe, Darekutni, Ibn Hibani dhe Hakimi me zinxhir transmetimi të saktë. Këto argumente tregojnë pozitën e madhe që ka falja e namazit me xhemat.

Që ky namaz të jetë i plotë në kushtet e tij për t'u pranuar tek Allahu i Lartësuar, duhet që të kryhet me devotshmëri dhe qetësi. Allahu i Lartësuar ka thënë: **“Të shpëtuar janë besimtarët. Ata të cilët në kryerjen e namazit të tyre janë të devotshëm”.** [Mu'minun: 1-2].

I Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) e ka urdhëruar besimtarin që nuk falet i qetë, ta përsërisë namazin e tij.

Namazi është prej shenjave që tregon barazi, vëllazëri dhe rregull, po ashtu dhe unitet ndërmjet atyre që orientohen drejt një pike të vetme, drejt Kabes Madhështore, e cila është drejtimi i tyre. Në namaz besimtari gjen qetësi dhe rehati, siç ka thënë

Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!): “Më është bërë kënaqësia ime në namaz”. E nëse Pejgamberit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) i ndodhte diçka që e preokuponte ai orientohej me të shpejtë për në namaz, sepse Allahu i Lartësuar ka thënë: **“Kërkoni ndihmë me durim dhe namaz”**. Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) i thoshte Bilalit: “O Bilal! Na qetëso me namazin”. Besimtari kur qëndron në namaz është përpara Krijuesit të tij, ndaj zemra e tij qetësohet, shpirti i tij gjen rehati, gjymtyrët e tij përulen dhe ai kënaqet me Zotin e tij të Lartësuar.

Shtylla e tretë: Dhënia e zekatit. Ky është një detyrim i lartë shoqëror. Nëpërmjet këtij obligimi, besimtari përjeton qëllimet e larta që ka Islami, të tilla si: mëshira, dashuria, solidariteti mes muslimanëve dhe askush nuk duhet ta ndjejë veten superior në atë që jep prej pasurisë së tij, sepse ajo është e drejtë e obliguar. Pasurinë Allahu ta ka dhënë në përdorim dhe administrim. Allahu i Lartësuar thotë: **“Dhe jepni nga pasuria që u ka dhënë Allahu juve.” [Nur: 33]**.

Gjithashtu ka thënë: **“Besoni Allahut dhe të Dërguarit të Tij dhe jepni nga ajo që Ai u bëri trashëgues në të, sepse ata që kanë besuar prej jush dhe japin për hir të Zotit, ata kanë shpërblim të madh.” [Hadid: 7]**.

Zekati, në shumë ajete kuranore është i shoqëruar me namazin, ndaj pikërisht, për rëndësinë që ka zekati në Islam, Ebu Bekri (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) i luftoi disa fise arabe që e ndaluan dhënien e zekatit dhe tha: “Pasha Allahun! Do t’i luftoj ata që bëjnë dallim mes namazit dhe zekatit”. Dhe shokët e Pejgamberit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) e pasuan Ebu Bekrin në atë qëndrim që ai mbajti. Allahu i Lartësuar e ka kërcënuar atë që tregohet koprrac në dhënien e zekatit, kur thotë: **“Ata të cilët e depozitojnë arin dhe argjendin e nuk e japin për rrugën e Allahut, lajmëroi për një dënim të dhembshëm.”** [Teube: 34].

Zekati bëhet obligim për muslimanin kur ai plotëson kuotën e caktuar në secilën kategorive të pasurive, për të cilën është detyrë të jepet zekati i saj, si dhe kushti i dytë: të ketë përmbushur periudhën kohore një-veçare. Kushti i dytë (plotësimi i vitit) nuk vlen për drithërat sepse zekati i tyre jepet atëherë kur është koha e të vjelave dhe të korrurave, pavarësisht nëse nuk është plotësuar viti.

Zekati u jepet atyre kategorive që e meritojnë, siç i ka përmendur Allahu në Kuranin Fisnik në suren Teube ku thotë: **“Allahu caktoi obligim që lëmosha (zekati) t’u takojnë vetëm: të varfërve (nevojtarëve), të ngratëve (që s’kanë fare), punonjësve (që e tubojnë atë), atyre që u duhen përfituar zemrat (të dobëtëve në besim), duhet dhënë edhe për lirim nga robëria, të**

mbyturve në borxhe, për luftën në rrugën e Allahut dhe udhëtarit që ka mbetur në rrugë. Këto janë obligime të përcaktuara nga Allahu, vërtetë Allahu është i Gjithëdijshtëm, i Urtë.” [Teube: 60].

Shtylla e katërt: Agjërimi i muajit të Ramazanit; sepse Allahu i Lartësuar ka thënë: **“O ju që besuat, agjërimi u është bërë obligim sikurse që ishte obligim edhe i atyre që ishin para jush, ashtu që të bëheni të devotshëm.”** [Bekare: 183]. Gjatë agjëritimit muslimani edukohet që ta përmbajë veten e tij dhe të vetëkontrollohet, duke u frenuar nga të mirat dhe tekat që janë të lejuara për një kohë të caktuar. Agjërimi ka dobite e tij si nga ana shëndetësore, ashtu edhe nga ana shpirtërore. Gjatë agjëritimit muslimani përjeton hallin dhe gjendjen e vëllait të tij musliman, i cili nuk ka ushqim, e që mund të kalojë disa ditë pa ngrënë e pa pirë, ashtu siç ndodh sot e kësaj dite me disa prej vëllezërve tanë në vendet e Afrikës.

Muaji i Ramazanit është muaji më i mirë prej të gjithë muajve. Në këtë muaj Allahu i Lartësuar ka zbritur Kuranin Fisnik. Allahu i Lartësuar thotë: **“Muaji i Ramazanit që në të (filloi të) shpallet Kurani, e që është udhërrëfyes për njerëz dhe sqarues i rrugës së drejtë dhe dallues (i të vërtetës nga gënjeshtra).”** [Bekare: 185].

Në këtë muaj gjendet një natë që është më e mirë se një mijë net, Allahu i Lartësuar thotë: **“Ne e zbritëm atë (Kuranin) në Natën e Kadrit. E ç'të bëri ty të dish se ç'është Nata e Kadrit? Nata e Kadrit është më e rëndësishme se një mijë muaj (adhurim)!”** [Kadr: 1-3].

Agjëruesit i falen gjynahet që ka bërë, nëse ai e kryen agjërimin e tij me besim e duke shpresuar shpërblimin; siç është saktësuar nga hadithi i Ebi Hurejrës (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se ka thënë: I Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Ai që e agjëron muajin e Ramazanit, duke besuar dhe duke shpresuar shpërblimin; atij i falen gabimet e mëparshme. E ai që falet gjatë Ramazanit duke pasur besim dhe duke shpresuar shpërblimin, i falen atij gjynahet e mëparshme. Ai që falet në natën e Kadrit, duke pasur besim dhe duke shpresuar shpërblimin, i falen gjynahet e mëparshme”. Hadithin e transmeton imam Buhariu dhe imam Muslimi.

Agjëruesi ka për obligim që ta mbrojë agjërimin e tij prej përgojimit, thashethemeve, gënjeshtërisë, të mos dëgjojë muzikë si dhe të ruhet nga të gjitha gjërat që janë të ndaluara. Është e pëlqyeshme që agjëruesi të shtojë sa më shumë leximin e Kuranit, përmendjen e Allahut, dhënien e lëmoshës, të shtojë adhurimin e sidomos gjatë dhjetë ditëve të fundit të muajit.

Shtylla e pestë është kryerja e Haxhit. Allahu i Lartësuar ka thënë: **“Për hir të Allahut, vizita e shtëpisë (Kabes) është obligim për atë që ka mundësi udhëtimi tek ajo” [Ali Imran: 97].**

Kryerja e Haxhit është obligim një herë në jetë, gjithashtu edhe Umreja (vizita e Kabes jo në kohë haxhi). Ky është obligim për çdo musliman, i cili është i shëndoshë mendërisht, ka arritur moshën e pubertetit, është i lirë (nuk është skllav) dhe ka mundësinë e nevojshme (fizike dhe monetare). Fëmija mund ta kryejë Haxhin apo Umren dhe është e saktë, shpërblehet për të, por nuk i bie atij si obligim i jetës vetëm nëse mbush moshën e pubertetit. Gjithashtu femra ka një kusht shtesë: Të jetë e shoqëruar nga një mashkull i familjes, e nëse nuk ka kush e shoqëron, atëherë nuk e ka obligim Haxhin. E themi këtë duke u bazuar në hadithet e sakta që janë transmetuar nga i Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ku e ndalon femrën të udhëtojë pa pasur shoqërues familjar mashkull.

Haxhi është kongresi islam, në të cilin mblidhen muslimanët nga të gjitha anët, shumëllojshmëritë e kombeve, racave dhe ngjyrave. Të gjithë veshin një lloj veshje, qëndrojnë në një vend dhe të gjithë kryejnë të njëjtin adhurim. Aty nuk ka dallim mes të madhit dhe të voglit, apo mes të pasurit dhe të varfrit, e as prej të bardhit dhe të ziut; ashtu siç ka thënë Allahu i

Lartësuar: “O ju njerëz, vërtetë Ne u krijuam ju prej një mashkulli dhe një femre, u bëmë popuj e fise që të njiheni ndërmjet vete, e s'ka dyshim se te Allahu më i ndershmi ndër ju është ai që më tepër është i ruajtur (këqijat), më i devotshëm, e Allahu është i Gjithëdijshtëm dhe hollësisht i njohur për çdo gjë.” [Huxhurat: 13].

Haxhi i pranuar tek Allahu nuk ka shpërblim tjetër përveç Xhenetit, siç është transmetuar në dy librat e saktë të hadithit nga Ebu Hurejra (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Nga Umreja në Umre falen gjynahet që bëhen mes tyre. Ndërsa Haxhi i pranuar nuk ka shpërblim tjetër përveç Xhenetit”. Gjithashtu, në hadithin e saktë është transmetuar se Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Ai që e kryen Haxhin për hir të Allahut, duke mos shkaktuar grindje e as gjynahe, ai kthehet nga Haxhi i tij, ashtu siç e ka lindur nëna (d.m.th: pa gjynahe).”

Islami ka edhe disa vepra, me anë të të cilave përforcohet, megjithëse ato nuk janë shtylla, por ndihmojnë në mbajtjen e shtyllave gjatë rrjedhës së jetës së përditshme të muslimanëve. Prej tyre janë: urdhërimi në të mirë dhe ndalimi nga e keqja. Allahu i Lartësuar e ka cilësuar këtë umet, si umetin më të mirë që ka dalë prej njerëzimit dhe për njerëzimin, sepse ky

umet urdhëron për të mirë dhe ndalon nga e keqja. Allahu i Lartësuar thotë: **“Ju jeni populli më i dobishëm, i ardhur për të mirën e njerëzve, të urdhëroni për mirë, të ndaloni nga veprat e këqija dhe të besoni në Allahun.”** [Ali Imran: 110]. Disa prej selefëve (të parët tanë të mirë) kanë thënë: “Ai që dëshiron të jetë më i miri i këtij umeti le ta praktikojë kushtin e tij: urdhërimin për të mirë dhe ndalimin nga e keqja”.

Pjesë tjetër e rëndësishme e Islamit, të cilës muslimanët duhet t'i kushtojnë rëndësi të madhe, është edhe Xhihadi në rrugën e Allahut të Lartësuar, sepse Xhihadi u sjell krenarinë muslimanëve, po ashtu dhe përhapjen e fjalës së Allahut, mbron vendet e muslimanëve nga armiqësia e jobesimtarëve. Mbi këtë vepër është transmetuar në dy librat e sakta të hadithit nga Ibn Umeri (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se ka thënë: “I Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Jam urdhëruar që t'i luftoj njerëzit derisa të dëshmojnë se: ***Nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Allahut dhe se Muhamedi është rob dhe i dërguari i Allahut***, ta falin namazin, ta japin zekatin; e nëse ata e kryejnë diçka të tillë, kanë të mbrojtur gjakun dhe pasurinë e tyre, vetëm në rastin kur obligohet nga Islami dhe llogaria e tyre është tek Allahu”.

Imam Ahmedi në Musnedin e tij dhe Tirmidhiu në Xhamiu Sunen transmeton me zinxhir transmetimi të saktë nga hadithi i Muadh ibn Xhebel (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Çështja kryesore është Islami, namazi është shtylla e tij, ndërsa pika më e lartë është Xhihadi në rrugën e Allahut”.

Ebu Bekër Es-Sidiku (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) ka thënë në fjalimin e tij pasi muslimanët i dhanë besën atij për të qenë prijësi i tyre: “Nuk ka popull që e lë Xhihadin në rrugën e Allahut, vetëm se Allahu u dërgon atyre poshtërim”.

Me anë të Xhihadit arrihet e vërteta dhe largohet e kota, lartësohet ligji i Allahut, mbrohen muslimanët dhe vendet e tyre prej kurtheve të armiqve të tyre.

Feja Islame është fe e natyrshmërisë së njeriut, në të cilën Allahu i ka krijuar njerëzit. Islami është thirrja që Pejgamberët kanë bërë më parë, çdo Pejgamber e thërriste popullin e tij që të ishin muslimanë të denjë, ashtu siç ka treguar Allahu i Lartësuar në Librin e Tij Madhështor për babanë e Pejgamberëve: Ibrahimin (Paqja e Allahut qoftë mbi të!): **“E kush largohet prej fesë së Ibrahimit përveç atij që e poshtëron vetveten. Ne atë e bëmë të zgjedhur në këtë botë, kurse në botën tjetër ai është njëri prej të lartëve. Kur Zoti i vet atij i tha: “Dorëzohu”! Ai tha: “Iu kam dorëzuar Zotit të gjithësisë”! E Ibrahim i porositi bijtë e tij me këtë (fe), e edhe Jakubi. (u**

thanë) “O bijtë e mi, Allahu ua zgjodhi fenë (islame) juve, pra mos vdisni ndryshe, por vetëm duke qenë muslimanë”! [Bekare: 130-132].

Allahu i Lartësuar e dërgoi Muhamedin (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) me këtë fe Madhështore, ndërsa pasuesit e librave të mëparshëm çifutët dhe të krishterët janë në injorancë dhe humbje, pasi devijuan dhe ndryshuan Teuratin dhe Inxhilin dhe në fund pasuan tekat. Çifutët dhe të krishterët u bënë palë me jobesimtarët e Kurejshëve kundër Muhamedit (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) dhe thirrjes së tij, e në veçanti çifutët, megjithëse ata e njihnin atë në mënyrën më të mirë prej librave të tyre dhe ishin të urdhëruar që ta pasonin e të besonin tek thirrja e tij; për këtë na ka treguar Allahu i Lartësuar: **“Atyre që ua kemi dhënë librin, ata e njohin ate (Muhammedin) siç i njohin bijtë e vet”** [Bekare: 146].

Transmeton imam Muslimi nga hadithi i Ebu Hurejrës (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se i Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Pasha Atë që ka shpirtin tim në dorën e Tij! Nuk dëgjon për mua (thirrjen time) ndonjë person, qoftë çifut apo i krishterë, e më pas ndërron jetë pa besuar në atë që jam Dërguar vetëm se do të jetë banor i zjarrit”.

Ndaj i Dërguari i Allahut (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) kur u sistemua në Medine, u dërgoi

thirrje mbretërve që ekzistonin atëkohë për t'i ftuar në fenë e Allahut, me qëllimin që t'i nxirrte prej errësirave në dritë. Rebi ibn Amiri (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) e sqaron këtë moment në fjalë të pakta kur u pyet nga Rustumi, komandanti i Persëve: “Çfarë jeni ju? Ai i tha: “Ne jemi njerëz që na ka dërguar Allahu për t'i nxjerrë njerëzit nga adhurimi i njerëzve në adhurimin e Allahut të vetëm, e prej ngushticës së kësaj bote në gjerësinë e botës tjetër, e prej padrejtësive të besëtytnive në drejtësinë e Islamit”.

Kjo fe e fundit ka ardhur që t'i vendosë gjërat në vendet e tyre si dhe t'i drejtojë njerëzit në drejtimin e saktë, në njësimin e Allahut, në besimin tek i Dërguari i Tij dhe në pranimin e tyre dhe të thirrjes që ata sollën për njësimin e Allahut dhe dorëzimin tek Ai. Kjo fe erdhi kur çifutët dhe të krishterët ishin në dy anë të kundërta ekstreme; çifutët ,të cilët shkelnin të drejtat e peygamberëve të tyre. Ata disa prej peygamberëve të tyre i vranë e disa të tjerë i etiketuan me etiketime që nuk lejohen të cilësohen me to as njerëzit e thjeshtë, e jo më kur i përdornin për krijesat më të mira (profetët), të cilët i ka mbrojtur Allahu?!

Ndërsa të krishterët e tepruan në madhërimin e Isait, derisa pretenduan se Allahu i Lartësuar është tre. Islami erdhi që të përforcojë të vërtetën dhe ta largojë të kotën, ndaj dhe erdhi i mesëm, duke mos pasur neglizhime e as ekstreme, ashtu si ka thënë Allahu i Lartësuar: **“Ne u bëmë juve një popull të drejtë (të**

mesëm, të zgjedhur) për të qenë ju dëshmitarë (në Ditën e Gjykimit) ndaj njerëzve, dhe për të qenë i Dërguari dëshmitar ndaj jush.” [Bekare: 143].

Allahu i Lartësuar i ka qortuar pasuesit e Librit dhe u ka tërhequr vërejtjen prej ekstremizmit, po ashtu i tërheq vërejtjen këtij umeti, në mënyrë që mos të pasojnë rrugën e tyre, duke iu thënë: **“O ithtarët e librave, mos e teproni në fenë tuaj dhe mos thoni tjetër gjë për Allahun, përveç asaj që është e vërtetë.”** [Maide: 171].

Imam Buhariu në librin e saktë të tij nga Umer ibn Hatabi (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) transmeton se Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Kini kujdes nga ekstremizmi në fe, sepse ata që ishin para jush u shkatërruan si pasojë e ekstremizmit në fe”.

Vlerat e fesë islame janë të shumta, nuk mund të numërohen, sepse kjo është feja e Allahut, i Cili di çdo gjë. Ai posedon urtësinë e pafund dhe argumentin më të madh, Ai është i Dituri, i Urti në çdo gjë që Ai cakton e në çdo gjë që vendos si ligj për robërit e Tij.

Nuk ka vepër të mirë për të cilën i Dërguari ynë të mos na ketë nxitur për të dhe të mos na e ketë treguar, e nuk ka të keqe për të cilën të mos na ketë tërhequr vërejtjen prej saj; ashtu siç transmeton imam Muslimi nga Abdullah ibn Amër ibn Asi (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) se Pejgamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut

qoftë mbi të!) ka thënë: “Nuk ka dërguar Allahu ndonjë peygamber që nuk ka pasur për detyrë që ta udhëzojë umetin e tij në të mirën që ai ka ditur për ta e t’i ketë larguar nga e keqja që ai ka ditur”.

Imam Ahmedi në Musnedin e tij transmeton nga Ebu Hurejra (Allahu qoftë i kënaqur prej tij!) me zinxhir transmetimi të saktë se Peygamberi (Paqja dhe nderimi i Allahut qoftë mbi të!) ka thënë: “Vërtet, jam dërguar për t’i përmbushur virtytet e larta”. Ndërsa Hafidh Haraiti e transmeton me zinxhir transmetimi të mirë me tekstin: “Vërtet, jam dërguar për të përsosur moralet e mira”.

Si përfundim: Ajo që vërejmë sot se si njerëzit, qofshin ata prej atyre që kanë qenë jobesimtarë dhe idhujtarë, apo të krishterë dhe çifutë janë duke përqaftuar fenë Islame, është një argument se besëtytnitë dhe besimet e kota janë të dështuara në rrugën për të gjetur qetësinë, rehatinë dhe lumturinë e tyre. Ndaj obligimi për muslimanët, sidomos ndaj atyre që janë thirrës, është që të përhapin midis njerëzve thirrjen për në Islam dhe mos të harrojnë se para se të bëjnë diçka të tillë duhet që të pajisen me virtytet e Islamit në sjellje dhe në vepra. Njerëzimi ka nevojë për thirrës që t’i nxjerrë nga errësirat në dritë: **“E kush është në rrugë më të mirë se ai që thërret në rrugën e Allahut, që bën vepra të mira dhe që thotë: “Unë jam prej muslimanëve?” [Fusilet: 33].**

E lus Allahun që të na bëjë ne thirrës në të mirë,
të na mësojë fenë tonë, si dhe të na japë sukses në
thirrjen për tek Allahu me dituri.

Me të vërtetë, vetëm Ai ka fuqi për diçka të tillë.

Paqja dhe nderimi i Allahut qofshin mbi Muhamedin,
familjen dhe shokët e tij.